

Czwartek, 22 maja 2008 r.

Promowanie demokracji

38. podkreśla, że obecny kryzys żywnościowy dowodzi potrzeby wspierania stabilności politycznej, integracji regionalnej, demokracji i praw człowieka, nie tylko w UE, ale na całym świecie; dlatego też wzywa wszystkie zainteresowane strony, by zajmując się obecnym kryzysem żywnościowym i rozwiązując długofalowe problemy dotyczące bezpieczeństwa żywnościowego, propagowały wartości humanistyczne i demokratyczne oraz zasady państwa prawa;

*
* *

39. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Bankowi Światowemu, G8, Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych i Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i Parlamentu Panafrykańskiego.

Zniesienie obowiązku wizowego

P6_TA(2008)0230

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie negocjacji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi na temat zniesienia obowiązku wizowego (systemu bezwizowego)

(2009/C 279 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 6, 24 i 29 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 62, 63, 286 i 300 Traktatu WE, stanowiących podstawę prawną europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz międzynarodowych negocjacji z państwami trzecimi i organizacjami,
- uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji z dnia 6 marca 2008 r. i 21 kwietnia 2008 r. dla swojej Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
- uwzględniając art. 83 oraz art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od chwili wejścia w życie traktatu amsterdamskiego w 1999 r. Rada jest odpowiedzialna za ustanawianie przepisów wizowych, w tym wykazu krajów trzecich, których obywatele są objęci obowiązkiem wizowym lub są z niego zwolnieni (art. 62 ust. 2 lit. b) i) Traktatu WE),
- B. mając na uwadze, że właściwość Wspólnoty w kwestiach wizowych obejmuje warunki przyznawania statusu bezwizowego obywatelom państw trzecich oraz mając na uwadze, że takie warunki zapewniać muszą równe traktowanie wszystkich obywateli UE, nie tylko jeżeli chodzi o przyznawanie lub odmawianie samego statusu bezwizowego, lecz również jeżeli chodzi o warunki przyznawania lub odmawiania takiego statusu różnym państwom członkowskim przez państwa trzecie,
- C. mając na uwadze, że w 2001 r. Rada zwolniła obywateli Stanów Zjednoczonych z obowiązku wizowego ⁽¹⁾; mając na uwadze, że niestety podobne zwolnienie nie ma zastosowania do wszystkich obywateli UE, ponieważ Stany Zjednoczone w dalszym ciągu utrzymują obowiązek wizowy dla obywateli niektórych państw członkowskich (obecnie są to: Bułgaria, Cypr, Estonia, Grecja, Litwa, Łotwa, Malta, Polska, Republika Czeska, Rumunia, Słowacja i Węgry), m. in. ze względu na to, że odsetek wniosków wizowych odrzucanych w oparciu o nieprzejrzyste kryteria, w odniesieniu do większości tych krajów wynosi ponad 3 % (10 % pod pewnymi warunkami),
- D. mając na uwadze, że od 2005 r. istnieje możliwość zastosowania mechanizmu wzajemności na szczeblu Wspólnoty ⁽²⁾ po powiadomieniu przez państwo członkowskie, skontaktowaniu się z państwem trzecim, którego sprawa ta dotyczy oraz zwróceniu się do Rady, która może następnie podjąć decyzję „o tymczasowym przywróceniu obowiązku wizowego w stosunku do obywateli państwa trzeciego, o którym mowa”,

⁽¹⁾ Zob. załącznik II do rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001.

⁽²⁾ Zob. art. 1 ust. 4 skonsolidowanej wersji rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001.

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- E. mając na uwadze, że o ile wzajemność osiągnięto wobec kilku państw trzecich, wciąż nie stało się tak w przypadku Stanów Zjednoczonych, dlatego w 2006 r. Komisja zaproponowała „tymczasowe przywrócenie obowiązku wizowego wobec obywateli Stanów Zjednoczonych posługujących się paszportami dyplomatycznymi i paszportami służbowymi/urzędowymi, (...) wobec tego kraju w celu zmobilizowania go do działań zmierzających do wprowadzenia wzajemności”⁽¹⁾; mając jednak na uwadze, że ta propozycja o znaczeniu symbolicznym nie została zastosowana przez Radę,
- F. mając na uwadze, że kilka państw członkowskich utrzymywało bezpośrednie stosunki dwustronne z administracją Stanów Zjednoczonych, pomimo wyraźnych uprawnień Wspólnoty w tej kwestii,
- G. mając na uwadze, że sytuacja skomplikowała się pod względem prawnym, kiedy to Stany Zjednoczone, w dniu 3 sierpnia 2007 r. przyjmując Sekcję 711 „Zaleceń wdrażających ustawę Komisji 9/11 z 2007 r.”, a mianowicie „Ustawę o bezpiecznym przemieszczaniu się i partnerstwie w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi z 2007 r.”⁽²⁾ zreformowały system bezwizowy, wprowadzając siedem gwarancji bezpieczeństwa⁽³⁾ w sposób nakładający na wszystkie państwa członkowskie pragnące uczestniczyć w programie bezwizowym wymóg wyrażenia zgody na podpisanie dwustronnych protokołów ustaleń oraz wiążących przepisów wykonawczych do tych protokołów,
- H. mając na uwadze, że choć treść wspomnianych przepisów wykonawczych w dalszym ciągu nie jest znana instytucjom UE, z protokołów ustaleń wynika jasno, że niektóre z nowych „gwarancji bezpieczeństwa” wchodzą w zakres kompetencji Wspólnoty (takie jak gwarancje dotyczące wydawania wizy lub przewidywane dodatkowe zobowiązania wobec elektronicznego systemu zezwolenia na wjazd (ESTA)), inne z nich należą do kompetencji UE (takie jak skradzione paszporty⁽⁴⁾), dane dotyczące przelotu pasażera (PNR) lub dane związane z przestępczością w strefie Schengen), a pozostałe gwarancje należą do wyłącznych kompetencji państw członkowskich (takie jak gwarancje związane z rejestrem karnego obywateli poszczególnych państw lub przewidujące obecność pokładowej ochrony lotniczej podczas lotów transatlantycznych),
- I. mając na uwadze, że celem rozwiązania tej kwestii oraz zapewnienia udziału wszystkich państw członkowskich w zreformowanym amerykańskim systemie bezwizowym w 2009 r. Rada podjęła dnia 18 kwietnia 2008 r. decyzję dotyczącą przyjęcia dwustopniowego podejścia polegającego na:
- a) udzieleniu Komisji formalnego mandatu do prowadzenia negocjacji ze Stanami Zjednoczonymi na temat wszystkich kwestii o znaczeniu dla Wspólnoty oraz
  - b) określeniu „dozwolonych granic”, których nie mogą przekroczyć państwa członkowskie w dialogu ze Stanami Zjednoczonymi przed zakończeniem negocjacji między WE a Stanami Zjednoczonymi; „dozwolone granice” określają zakres kompetencji WE/UE oraz kwestie, które mogą być przedmiotem dwustronnych negocjacji, gdyż leżą w kompetencji krajowej, oraz wyraźnie wskazują, że w zakresie negocjacji dwustronnych państwa członkowskie muszą przestrzegać zasady lojalnej współpracy z pozostałymi państwami członkowskimi i instytucjami UE zgodnie z art. 10 Traktatu WE oraz wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości (C-105/03) w odniesieniu do spełnienia zobowiązań określonych w Traktacie UE,
- J. mając na uwadze, że nawet w przypadku spraw leżących wyłącznie w gestii państw członkowskich zasada lojalnej współpracy mogłaby zostać zagrożona wskutek zawarcia umów dwustronnych zawierających odmienne warunki przyznawania statusu bezwizowego obywatelom niektórych państw członkowskich, co doprowadziłoby do odmiennego traktowania obywateli poszczególnych państw członkowskich w zakresie wiz; mając na uwadze, że Komisja powinna zapewnić lojalną współpracę,

⁽¹⁾ Drugie sprawozdanie na temat wzajemności, COM(2006)0568 z dnia 3 października 2006 r.

⁽²⁾ Dostępne na stronie: http://www.ise.gov/docs/nsis/Implementing911_Act.pdf.

⁽³⁾ Następujące cztery z nich są obowiązkowe: (1) elektroniczny system zezwolenia na wjazd; (2) zwiększone wysiłki w zakresie udostępniania danych na temat bezpieczeństwa; (3) wymogi dotyczące terminowej sprawozdawczości na temat blankietów paszportowych, a także wydanych paszportów zgubionych lub znalezionych oraz (4) zagwarantowanie zgody państw uczestniczących w programie bezwizowym na repatriację obywateli wydalonych ze Stanów Zjednoczonych. Istnieją również dalsze trzy uznaniowe kryteria wzmocnionego bezpieczeństwa, które należy uwzględnić przy podejmowaniu decyzji o zniesieniu wymogu odrzucania 3 % wniosków wizowych. (1) normy bezpieczeństwa na lotniskach; (2) programy pokładowej ochrony lotniczej; oraz (3) normy w zakresie krajowych dokumentów podróży.

⁽⁴⁾ Zob. wspólne stanowisko Rady 2005/69/WSiSW z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wymiany niektórych danych z Interpolem (Dz.U. L 27 z 29.1.2005, s. 61).

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- K. mając na uwadze, że w celu lepszej ochrony obywateli Stanów Zjednoczonych i UE przed zagrożeniem terrorystycznym współpraca transatlantycka wymaga poprawy: a) identyfikacji zagrożenia za pomocą wspólnej analizy i szeroko zakrojonej wymiany informacji, w tym wymiany najlepszych praktyk, w ramach rygorystycznych środków ochrony danych, b) koordynacji na szczeblu UE i na szczeblu transatlantyckim działania organów ścigania i agencji wywiadu przy poszanowaniu rządów prawa, praw podstawowych oraz prywatności, oraz c) możliwości operacyjnych dzięki ściślejszej współpracy między organami ścigania i agencjami wywiadu w UE i Stanach Zjednoczonych, której podstawą powinno być większe wzajemne zaufanie między poszczególnymi zaangażowanymi agencjami i organami,
- L. mając na uwadze, że Departament Bezpieczeństwa Wewnętrznego USA zamierza do stycznia 2009 r. wprowadzić procedury biometryczne mające zastosowanie w przypadku wyjazdów drogą powietrzną i morską, że program kontroli wyjazdów jest uznawany za warunek kluczowy dla skutecznego zarządzania systemem bezwizowym oraz że władze USA nie zamierzają objąć systemem bezwizowym większej liczby sojuszników Stanów Zjednoczonych, jeżeli proponowane procedury wyjazdowe nie zostaną wdrożone najpóźniej do dnia 30 czerwca 2009 r.,
1. uważa, że należy zakazać wszelkich form bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji obywateli europejskich, w tym ze względu na narodowość, nie tylko w Unii Europejskiej, o czym mowa w art. 12 Traktatu WE, lecz również poza granicami Unii Europejskiej, w szczególności gdy taka dyskryminacja wynika z braku koordynacji w negocjacjach międzynarodowych między instytucjami UE a państwami członkowskimi;
  2. odnotowuje fakt, że podczas spotkania na temat WSiSW na szczeblu ministerialnej trójki w dniu 13 marca 2008 r. Stany Zjednoczone po raz pierwszy uznały kompetencje Wspólnoty w zakresie negocjowania umów międzynarodowych dotyczących polityki wizowej, wyrażając zgodę we wspólnym oświadczeniu na przyjęcie dwutorowego podejścia; zauważa, że oświadczenie zawiera następujące sformułowanie: „kwestie, które leżą w kompetencjach krajowych, zostaną omówione z krajowymi organami władzy, zaś te, które leżą w kompetencjach UE, zostaną omówione z organami władzy UE”; uważa, że zgodnie z tym oświadczeniem Stany Zjednoczone powinny od tej pory prowadzić negocjacje:
    - z Komisją — w sprawach wizowych, jak miało to już miejsce w przypadku transportu lotniczego ⁽¹⁾,
    - z Radą — w sprawach polityki UE dotyczącej kwestii związanych z bezpieczeństwem (umowa w sprawie PNR lub umowy między UE i Stanami Zjednoczonymi w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej), oraz
    - z państwami członkowskimi — w sprawie obecności przedstawicieli pokładowej ochrony lotniczej podczas lotów transatlantyckich oraz w sprawach związanych z bezpieczeństwem w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do obywateli tych państw, na tych samych warunkach;
  3. powtarza, że wszelkie umowy zawierane przez WE/UE powinny respektować prawa podstawowe oraz swobody jednostki zgodnie z art. 6 ust. 2 Traktatu UE, również prawa do prywatności i ochrony danych zgodnie z:
    - art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
    - dyrektywą 95/46/WE oraz szczegółowymi przepisami prawa wspólnotowego (oraz środkami związanymi z obszarem Schengen) w przypadku zagrożenia danych przekazywanych do państwa trzeciego,
    - Konwencją nr 108 Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych oraz protokołem dodatkowym nr 181 do konwencji dotyczącym organów nadzoru i transgranicznych przepływów danych;
  4. wzywa Komisję do poruszenia w negocjacjach kwestii wykluczenia z systemu bezwizowego obywateli europejskich będących nosicielami wirusa HIV i do zapewnienia równego traktowania wszystkich obywateli UE; zgadza się z Komisją, że zakaz podróży dla osób zakażonych wirusem HIV nie ma obiektywnego uzasadnienia (co Komisja stwierdziła w swojej odpowiedzi z dnia 19 lutego 2008 r. na pytanie parlamentarne E-6038/07);

(¹) „Umowa o otwartym niebie” (Dz.U. L 134 z 25.5.2007, s. 4).

Czwartek, 22 maja 2008 r.

5. popiera mandat udzielony Komisji przez Radę w zakresie negocjacji umowy zapewniającej zniesienie obowiązku wizowego dla wszystkich obywateli UE wkraczających na terytorium Stanów Zjednoczonych, które ma już zastosowanie do obywateli Stanów Zjednoczonych wkraczających na terytorium UE; wzywa Komisję, aby po każdym spotkaniu negocjacyjnym przekazywała informacje właściwej komisji parlamentarnej (w razie konieczności z zachowaniem zasady poufności);
6. uważa, że negocjacje należy zakończyć do czerwca 2009 r. i że do tego czasu nie należy zezwalać na jakąkolwiek dyskryminację obywateli poszczególnych państw członkowskich UE;
7. podziela stanowisko, że państwa członkowskie ⁽¹⁾ nie powinny wykraczać poza „dozwolone granice” Rady zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, o której mowa w art. 10 traktatu WE, mającej zastosowanie — zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości (C-105/03 lub sprawa AETR (22/70)) — do spełniania zobowiązań określonych w traktacie UE; podkreśla w szczególności fakt, że:
  - uczestnictwo w programie bezwizowym powinno możliwie szybko dać takie same prawa wszystkim obywatelom państw członkowskich na takich samych warunkach w odniesieniu do statusu ich paszportów;
  - należy zakazać jakiegokolwiek udostępniania Stanom Zjednoczonym baz danych lub systemów informacyjnych UE/WE, chyba że prawo WE wyraźnie na to zezwala; w takim przypadku ich udostępnienie powinno być wspólnie uzgodnione przez UE i opierać się na pełnym poszanowaniu zasady wzajemności; na udzielenie dostępu powinno się zatem zezwalać jedynie, gdy jest to zgodne ze sprecyzowanym celem tych systemów informacyjnych UE, określonym w ich odpowiednich podstawach prawnych; ponadto należy zapewnić właściwy poziom ochrony zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiednich dotyczących ochrony danych aktach UE, ogólnych (dyrektywa 95/46/WE) bądź szczegółowych (takich jak konwencja o Europolu, rozporządzenie Eurodac, konwencja z Schengen);
  - UE powinna wspólnie uzgodnić wszelkie rozszerzenie zakresu danych przekazywanych Interpolowi na temat zagubionych i skradzionych paszportów;
  - obowiązujące przepisy WE gwarantują dostateczny poziom bezpieczeństwa portów lotniczych, zgodny z normami Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) (jeżeli samoloty odlatują z portów lotniczych na terytorium UE bezpośrednio do USA, można wyrazić zgodę na przeprowadzenie inspekcji przez Stany Zjednoczone);
  - jakiegokolwiek formalne porozumienie w sprawie repatriacji obywateli UE można by zaakceptować wyłącznie pod warunkiem zachowania zasady wzajemności; zostałyby ono wynegocjowane i zawarte przez WE i Stany Zjednoczone;
  - WE powinna prowadzić negocjacje na rzecz wprowadzenia zobowiązań związanych z ewentualnym wprowadzeniem elektronicznego systemu pozwoleń na wjazd dla obywateli Stanów Zjednoczonych udających się do UE;
8. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom i rządóm państw członkowskich, Kongresowi Stanów Zjednoczonych oraz Sekretarzowi Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych.

(¹) <http://register.consilium.europa.eu/pdf/pl/08/st07/st07337.pl08.pdf>.

Birma

P6_TA(2008)0231

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie tragicznej sytuacji w Birmie

(2009/C 279 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Birmy,
- uwzględniając konkluzje z nadzwyczajnego posiedzenia Rady do spraw ogólnych i stosunków zewnętrznych w sprawie sytuacji humanitarnej w Birmie/Myanmarze z dnia 13 maja 2008 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/1 z dnia 24 października 2005 r. w sprawie wyników światowego szczytu, której ust. 139 potwierdza możliwość zbiorowego i spójnego działania przeciwko poszczególnym państwom w sytuacji, gdy „władze krajowe w oczywisty sposób nie zapewniają mieszkańcom ochrony przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciwko ludzkości”,
- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,